

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

αὐτὸς αὐτάρκης τις εἶναι καὶ δεήσεθ' οὐδενός.
 νῦν δ' ἰδὼν ὀξειάν οὔσαν ἄσκοπόν τε τοῦ βίου 715
 τὴν τελευτήν, εὖρον οὐκ εὖ τοῦτο γινώσκων τότε.
 δεῖ γὰρ εἶναι—καὶ παρεῖναι—τὸν ἐπικουρήσοντ' αἰεὶ.
 ἀλλὰ μὰ τὸν Ἥφαιστον—οὔτω σφόδρα <δι>εφθάρμη
 ἐγὼ

τοὺς βίους ὄρων ἐκάστους τοὺς λογισμούς <θ'> ὃν τρόπον
 πρὸς τὸ κερδαίνειν ἔχουσιν—οὐδέν' εὖνον ὠϊόμην 720
 ἕτερον ἑτέρωι τῶν ἀπάντων ἂν γενέσθαι. τοῦτο δὴ
 ἐμποδὼν ἦν μοι. μόλις δὲ πειραν εἰς δέδωκε νῦν
 Γοργίας, ἔργον ποήσας ἀνδρὸς εὐγενεστάτου·
 τὸν γὰρ οὐκ ἐῶντά <τ' α>ὐτὸν προσιέναι <καὶ> τῆι θύραι
 οὐ βοηθήσαντά <τ' α>ὐτῶι πώποτ' εἰς οὐδέν μέρος, 725
 οὐ προσειπόντ', οὐ λαλήσανθ' ἠδέως, σέσωχ' ὅμως.
 ὅπερ ἂν ἄλλος καὶ δικαίως· “οὐκ ἐαῖς με προσιέναι·
 οὐ προσέρχομ'. οὐδὲν ἡμῖν γέγονας αὐτὸς χρήσιμος·
 οὐδ' ἐγὼ σοὶ νῦν.” τί δ' ἐστὶ, μειράκιον; ἐάν <τ'> ἐγὼ
 ἀποθάνω νῦν—οἶομαι δέ, καὶ κακῶς ἴσως ἔχω— 730
 ἂν τε περι<σθ>ῶ, ποοῦμαί σ' ὑόν, ἃ τ' ἔχων τυγχάνω
 πάντα σαυτοῦ νόμισον εἶναι. τήνδε σοι παρεγγυῶ·
 ἄνδρα δ' αὐτῆι πόρικον. εἰ γὰρ καὶ σφόδρ' ὑγιαίνοιμ' ἐγώ,
 αὐτὸς οὐ δυνήσομ' εὐρεῖν· οὐ γὰρ ἀρέσει μοί ποτε
 οὐδὲ εἰς. ἀλλ' ἐμὲ μὲν, <ἂν ζῶ>, ζῆν ἐὰθ' ὡς βούλο-
 μαι, 735
 τᾶλλα πρᾶττ' αὐτὸς παραλαβών. νοῦν ἔχεις σὺν τοῖς
 θεοῖς,